

Aardig Wad

Omslagfoto:

*het ruime sop
als grote plas
vormt de grens
tussen vaste wal
en overzees eiland
de altijd nietige mens*

Alle foto's: © Edmond Ackermans

m.u.v. de foto's bij 'hij leunt', 'het bankje', 'wad'n leven' en 'sonnet van een waddenafscheid' en de omslagfoto:

© Lucienne Meertens

ISBN: 9789403650937

Eerder verschenen van dezelfde schrijver in onbeperkte, beperkte (*) en zéér beperkte (**) oplage:

- *Geopend wordt het boek... Gelezen wordt het gedicht! (Unieke uitgaven: 2002-2011)***
- *Gelezen woorden zeggen zwijgend zoveel meer... (2007)***
- *Van Heup tot Haiku (2010)**
- *Vakantie (2011)**
- *Vers! Tenminste... houdbaar (2012)***
- *Meanderend door 2012 (2013)*
- *Ogen blikken (2014)*
- *Westernielands land (2014)*
- *Voortdurend turend (2015)*
- *De Noordzeekust het Duinenland (2015)*
- *Ouverture (2016)*
- *Tussen de regels door (2017)*
- *Omloopbaan (2017)**
- *Niet alleen maar samen (2018)*
- *Vooruit, terugkijken (2019)*
- *Tussen de lachende traan (2020)*
- *Fieneke, mam, oma, omake (2020) (i.s.m. [schoon]broers, [schoon]zussen, neefjes en nichtjes)**
- *Inbundig uitgetogen (2021)*

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor persoonlijk (geldelijk) gewin, in rechtszaken (civiel recht, personen- en familierecht, strafrecht, bestuursrecht) verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch, internet of op welke wijze dan ook en evenmin in een retrieval system worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Aardig Wad

Edmond Ackermans

*wadd'nzee
die waddenzee
wind blaast altijd tegen
nooit eens even mee*

&A

Voor Lucienne, mijn steun, mijn toeverlaat, mijn allesie

naar ameland

wandelend langs neerlands noordse kant
strelen voeten het waddenstrand
water trekt zich schielijk terug
waddenvloer vormt een natte brug

eerste stap is gelijk een blub
van regen in de drup?
voeten zakken langzaam weg
in de duisternis heg noch steg

wandelen is één glibbering
lichaam huivert – één bibbering
de schreden gaan voort
eerst naar oost dan naar noord

schoenen glinsteren baggerbruin
doen nu denken aan een moddertuin
modder spettert van oor tot oor
iets waar ik mij niet aan stoor

diep zijn de geulen – breed de plas
wandelaar onbreekbaar – niet van glas
de plas nodigt uit – voel mij uitgedaagd
ga nu te water – ben onversaagd

water reikt tot aan de borst
verdwijnen doet dat de modderkorst
bodem rijst - hij komt omhoog
dan sta ik plots weer bijna droog

bereik opeens het droge strand
van dat warme ameland
geniet enorm van een vergezicht
warm streelt de zon het aangezicht

“slimme mensen” doe de mens een lol
gooi nooit dees’ zee met aarde vol
zoekers naar olie – zoekers naar gas
de waddenzee “is”! wordt nooit “was”...

hij leunt

bijna zittend
op zijn rug vormt zijn lijf
een soort van brug
naar het begin van een mijmering
lijkt op te stijgen
uit de krochten van zijn hoofd
doet niet de dingen
wat hij zichzelf heeft beloofd
rust is wat hij zoekt
en leunend op zijn rug

ingetogen vindt

in de friese dreven
gaat hij op jacht
niet naar de zin
maar naar het plezier

van **en** in zijn leven

en hij weet dat
wanneer hij het vindt

hij uitbundig

zal juichen
zo blij als een kind

Aan de wadden (1)

De weerberichten voorspellen niet veel goeds, hoewel... de weerbetweters denken het te weten. Lief en ik denken gewoon nog veel beter te weten. Niet dat wij verstand van het weer hebben maar onze heimelijke blikken op de donkergrijze wolken en een natte vinger in de lucht vertellen ons meer dan de ochtendkrant die zo graag met chocoladeletters koppen kopt. Dus verlaten wij de Friese Bed- en Breakfast waar wij ons debuut maakten in een heuse bedstee en richten de neus van d'n otto richting ons tijdelijke vakantiehuisje, gelegen in een bijna doodstil plaatsje, onderaan en veilig achter de dijk die ons scheidt van de soms nukkige Waddenzee.

Ik parkeer d'n otto en niet veel later bestijgen wij onze rossen om een tweede verkenningstocht te maken langs die prachtige, vaak rustgevende Waddenzee. En wat wij al vaker tegen elkaar zeiden is nu wéér hoorbaar: 'Wat 'n zee, die Waddenzee.' Vogels van allerlei veer- en pluimage begeleiden ons op onze verrassend warme, bijna windstille tocht. Schapen, niet te beroerd om ons pad te bekleden met een schaapachtige smurrie die schoon laveren met de fietsen heel moeilijk maakt, blèren ons een wolligwarm welkom, dat tevens gehoord mag worden als afscheid, toe. Zo snel passeren wij de nu nog wandelende schaa- en lamsbouten. Ben benieuwd of we die een dezer dagen, in plaats van een goed gevuld bord vis, tot ons gaan nemen. Zeker met de vertederende kennis van het moment.

Af en toe en ook heel vaak parkeren wij onze rossen aan de kant van het pad, op de top van de dijk of gewoon, aan de rand van het Wad. Weer onder de indruk 'Wat 'n zee, die Waddenzee' zuchtend. En onder de indruk raken wij nog meer wanneer wij een oorlogsmonumentje ontdekken dat herinnert aan de crash in de 2^e Wereldoorlog die het leven aan 5 Britse helden kostte. Ongewoon zwijgend vervolgen wij onze weg om op het einde van de fietsende heenreis geconfronteerd te worden met onze eigen, menselijke nietigheid. Het beeld van de beelden en lief zegt meer dan duizend woorden...

En wanneer wij op het einde van de terugreis opnieuw bij ons tijdelijk buitenverblijfshuisje landen en naar de lucht kijken, beseffen wij dat onze onkennis van het weer ruim voldoende is geweest om met parelende zweetdruppels op ons voorhoofd en vooral hartstikke droog de rossen in hun stal te parkeren zonder deze te voorzien van enige haver of gort...

